

HRŮZNÁ POUŠŤ YONDO

Yondský písek je jiný než v ostatních pouštích; Yondo se totiž nachází na samém okraji světa a prazvláštní vichry dující z hlubin, v jejichž probádání nemůže doufat žádný astronom, navály na zdejší rozdrolené pláně šedý prach rozpadlých planet a černý popel vyhaslých sluncí. Tmavé, oblé hory vystupující ze zvrásněných a zjizvených plání nevznikly všechny zde – některé jsou asteroidy zpola zasypané vesmírným prachem. Z podzemních hlubin se sem vplížilo leccos, co v řádných a spořádaných světech nemá co dělat, o což se starají pozorní bohové. Zde na Yondu však takoví bohové nejsou, zde žijí staříčcí duchové zaniklých hvězd a práchniví démoni bez domova, jejichž zastaralá pekla byla zničena.

Bylo poledne jarního dne, když jsem vyšel z nekonečných kaktusových houštin, v nichž mě ponechali inkvizitoři boha Onga, a u svých nohou jsem spatřil šedivý okraj pouště Yondo. Opakuji, bylo poledne jarního dne. Ale v tom bizarním lese jsem nenašel žádný náznak ani připomínku jara. A nacucané, nahnědlé, poloshnilé rostliny, jimiž jsem se prodíral, se nepodobaly žádným kaktusům a měly tak odporné tvary, že se stěží dají popsat. V dusném ovzduší visel zatuchlý odér hniloby. Černou zem a červenohnědý porost čím dál mohutněji porůstaly leprózní lišejníky. Z padlých kaktusových kmenů vystrkovaly hlavu světle zelené zmiže a pozorovaly mě zářivě okrovýma očima bez víček i zornic. Všechno mě to znepokojovalo už několik hodin. Děsily mě též obludné houby s bezbarvými nohami a skloněnými hlavami jedovatě nafialovělé barvy, které vyrůstaly z promáčených okrajů smrdutých jezírek. A zlověstné čeření, které se po hladině žluté vody šířilo a zase mizelo, když jsem se k ní přiblížil, bylo pro člověka, jehož nervy byly dosud napjaté po nevyřčených mukách, nesmírně zneklidňující. Potom, když i skvrnitě a ohavně kaktusy prořídly a zmenšily se a pronikly mezi ně pruhy popelného písku, začal jsem tušit, jak velká je nenávisť, kterou vzbudilo moje kacírství mezi Ongovými knězi, a jak záštiplná je jejich pomsta.

Nebudu popisovat nerozvážnosti, kvůli nimž jsem já, neopatrný cizinec z dalekých krajů, padl do spárů strašných kouzelníků a pánů mystérií, kteří slouží Ongovi se lví hlavou. Na ony nerozvážnosti a okolnosti mého zatčení mě bolí vzpomínat. A nejméně ze všeho se mi chce vzpomínat na skřípce z dračích střev posypaných drceným adamantem, na něž jsou natahováni nazí muži; nebo na neosvětlenou místnost se šestipalcovými okny kousek od prahu, kudy ze sousedního sklepení přilézaly stovky přežraných červů z mrtvol. Stačí říct, že když inkvizitoři vyčerpali zdroje své strašlivé fantazie, posadili mě se zavázanýma očima na velblouda a vezli mě bezpočet hodin, než mě ponechali ráno za svítání v tomto zlověstném lese. Byl jsem volný, jak mi řekli, mohl jsem

jít, kam chci. A na znamení Ongova milosrdenství mi dali s sebou bochník hrubého chleba a měch se smrdutou vodou. Bylo poledne téhož dne, když jsem přišel k poušti Yondo.

Kvůli těm odporným hnijícím kaktusům a děsivostem, které mezi nimi žijí, mě dosud nenapadlo se vracet. Teď jsem se zastavil, protože jsem znal hrůznou legendu krajiny, k níž jsem došel. Protože Yondo je místo, kam se málokdo při zdravém rozumu a ze své vůle odváží. Ještě méně se jich vrátilo – a pak blábolili o neznámých hrůzách a podivném pokladu. A doživotní ochrnutí, které třese jejich seschlými údy, spolu s šíleným svitem v těkajících očích pod zbělelým obočím a řasami, nikterak nenaláká ostatní, aby je následovali. Proto jsem se na pokraji těch popelných písků váhavě zastavil a mé zubožené útroby se nanovo roztřáslы strachem. Děsilo mě jít dál a děsilo mě vracet se, protože jsem si byl jist, že kněží mi dali zásoby jen na jednu cestu. Takže jsem po chvíli vykročil vpřed, přičemž jsem se při každém kroku bořil do nechutně měkké vrstvy, a za mnou se vydal houf jakéhosi dlouhonožného hmyzu, který mě sledoval už mezi kaktusy. Ten hmyz měl barvu týden staré mrtvoly a byl velký jako tarantule. Ale když jsem se otočil a na ty nejbližší dupl, zdvihl se jedovatý puch, který byl ještě nechutnější než jejich barva. Takže jsem si jich prozatím nevšiml, jak jen to bylo možné. V současné situaci pro mě představovali menší z hrozeb. Předě mnou, pod obrovským, odporně šarlatovým sluncem na černém nebi se do nekonečna táhlo Yondo, jako krajina v hašíšovém snu. Daleko, na nejzazším okraji, vystupovaly ty oblé hory, o nichž jsem už vyprávěl. Ale před nimi se prostírala hrozná prázdnota šedé pustiny a nízké, holé kopečky, připomínající hřbety napůl pohřbených příšer. Namáhavě jsem se vlekl dál a cestou pozoroval velké jámy, v nichž byly pohřbeny meateory, a v prachu svítily nebo se leskly různobarevné drahokamy, které jsem neuměl pojmenovat. Padlé cypřiše hnily u rozpadajících se krypt, po jejichž mramoru se skvrnami lišejníku lezli vypasení chameleoni s královskými perlami v hubě. Pod nízkými hřebeny

se skrývala města, z nichž nezůstal kámen na kameni – rozlehlá a starověká města rozpadající se kus po kuse, atom po atomu, aby nakrmila nekonečný zmar. Vlekl jsem své mučením zesláblé údy přes rozlehlé hromady sutin, které kdysi bývaly vznešenými chrámy, a padlí bohové se mračili z drolivého pískovce nebo se šklebili z rozštípnutého porfyru u mých nohou. Všechno tonulo ve zlověstném tichu, rušeném jen ďábelským smíchem hyen a šustěním zmijí v houštinách uschlého trní nebo v prastarých zahradách vydaných napospas hynoucím kopřivám a zemědělymu.

Když jsem vystoupal na jeden z mnoha kupovitých vrcholů, spatřil jsem vodní hladinu podivného jezera, nezbadatelně temného, malachitově zeleného a osazeného nánosy třpytivé soli. Hladina vody se prostírala hluboko pode mnou v kotlině tvaru šálku. Ale spousty té pravěké soli ležely téměř u mých nohou, na svazích omývaných vlnami. A já věděl, že jezero je pouze hořkým a vysychajícím zbytkem bývalého moře. Slezl jsem dolů, přistoupil k té temné vodě a začal si omývat ruce. Ale ten prastarý roztok ostře a žíravě štípal, takže jsem rychle přestal a dal přednost pouštnímu prachu, který mě pomalu zahaloval jako rubáš.

Rozhodl jsem se tam na chvíli si odpočinout a hlad mě donutil pozřít část škodolibě mrzkých zásob, které mi poskytli kněží. Měl jsem v úmyslu pokračovat dál, dokud mi síly postačí, a dostat se do krajin, které se nacházejí severně od Yonda. Tamější krajiny jsou sice pusté, ale jejich prázdnota působí mnohem povědoměji než zde na Yondu. A je známo, že je občas navštěvují určité nomádké kmeny. Kdyby se na mě usmálo štěstí, mohl bych některý z nich potkat.

Skrovné jídlo mě osvěžilo a poprvé po týdnech, o jejichž počtu jsem ztratil přehled, jsem ucítil slabý závan naděje. Hmyz mrtvolné barvy mě už dávno přestal sledovat, a přestože tu vládlo přízračné hrobové ticho a pravěké ruiny byly zasypány hromadami prachu, nepotkal jsem nic ani způli tak strašného jako ty brouky. Začal jsem si myslet, že hrůzy Yonda se poněkud přehánějí.

Právě v tu chvíli jsem ze svahu nad sebou zaslechl ďábelský chechtot. Ozval se tak zostra, že mě nepředstavitelně vylekal, a zněl dál, beze změny v jediném tónu, jako smích nějakého idiotského démona. Vzhlédl jsem a spatřil ústí temné jeskyně se zelenými stálaktity čnějícími jako tesáky, jehož jsem si předtím nevšiml. Zdálo se, že ten zvuk vychází odtud.

S děsem jsem upřeně hleděl na ten černý vchod. Smích zesílil, ale chvíli jsem nic neviděl. Nakonec jsem v té tmě zahlédl cosi bělavého. A potom, náhle jako v noční můře, se vynořilo cosi příšerného. Mělo to bledé, holé tělo vejčitého tvaru, velké jako březí koza. A to tělo podpíralo devět dlouhých, vratkých nohou s mnoha vruby, které připomínaly nohy obřího pavouka. Ten tvor proběhl kolem mě k okraji vodní plochy a já uviděl, že v jeho podivně ustupujícím obličejí chybějí oči. Z hlavy mu trčely jen dvě uši podobné nožům, a přes ústa, jejichž povislé pysky rozevřené v tom nekonečném smíchu odhalovaly řady netopýřích zubů, visel tenký, svraštělý rypák.

Tvor se dychtivě napil z hořkého jezera, a když uhasil nejhorší žízeň, otočil se a zřejmě vycítil mou přítomnost, protože zkrabacený rypák se zdvihl, zamířil na mě a slyšitelně zavětřil. Zda by ten tvor utekl, nebo mě chtěl napadnout, nevím, protože jsem ten pohled už nedokázal déle snést. Prchal jsem na roztrzesených nohou mezi mohutnými balvany a po nánosech soli na břehu jezera.

Zcela bez dechu jsem se nakonec zastavil a uviděl, že mě nikdo nepronásleduje. Sedl jsem si, stále celý rozechvělý, do stínu balvanu, ale nemělo mi být dopřáno oddechu, protože v tu chvíli začalo druhé z řady bizarních dobrodružství, která mě donutila uvěřit všem těm šíleným legendám, jež jsem slyšel.

Ještě víc než ten ďábelský smích mě vylekal výkřik, který mi zazněl přímo u lokte, v písku smíšeném se solí – výkřik ženy zasažené krutou bolestí nebo bezmocně se zmítající v pařátech ďáblů. Když jsem se otočil, spatřil jsem nahou ženu, učiněnou Venuši, jejíž bělostná dokonalost by obstála před každým zkoumáním,

ale ponořenou po pupek do písku. V hrůzou vytřeštěných očích se jí zračila zoufalá prosba a její lotosové dlaně se ke mně žalostně vzpínaly. Přiskočil jsem jí po bok – a dotkl se mramorové sochy, jejíž tesaná víčka byla přivřena v jakémsi tajuplném snu o dávno zašlých dobách a jejíž paže byly spolu s líbeznými boky a stehny pohřbeny hluboko v písku. Znovu jsem prchal, nanovo roztřesen strachem. A znovu jsem uslyšel ten bolestný ženský výkřik. Ale neotočil jsem se ani jednou, abych pohlédl na ty prosící oči a ruce.

Mířil jsem vzhůru po dlouhém severním svahu toho proklatého jezera, klopytal přes balvany černého křemene a přes římsy, na nichž kovy pokryté měděnkou vytvářely ostré hrany. Tonul jsem v jámách soli i nepojmenovatelného popela, na terasách vykováných odlivem za pravěkých dob, běžel jsem jako člověk prchající za démonické noci z hrůzného snu do noční můry. Chvillemi jsem kolem uší pocítil studený závan, který jsem nevyvolal svým úprkem. A když jsem se dostal na jednu z horních teras a ohlédl se, všiml jsem si zvláštního stínu, který běžel bok po boku s tím mým. Ten stín nepatřil ani člověku, ani opici, ani jakémukoli mně známému zvířeti: hlava byla příliš podivně protáhlá, podsadité tělo příliš vypouklé. A nedokázal jsem určit, jestli má ten stín pět nohou, nebo jestli noha, která vypadá jako pátá, je pouze ocas.

Hrůza mi dodala novou sílu, takže jsem vyšplhal až na vrchol kopce, kde jsem se odvážil znovu ohlédnout. Ale ten fantastický stín stále držel krok s tím mým. A teď jsem ucítil i zvláštní a odporný odér, hnusný jako pach netopýrů, kteří visí v kostnici uprostřed plísně a hniloby. Běžel jsem spoustu mil a rudé slunce se zatím sklánělo nad asteroidovými horami na západě. A ten divný stín se dloužil spolu s mým, ale stále se držel za mnou ve stejné vzdálenosti.

Hodinu před západem slunce jsem došel ke kruhu nízkých sloupů, které se tyčily zázračně neporušené uprostřed ruin podobných ohromné hromadě střepů z rozbitých hrnců. Když jsem mezi

těmi sloupy procházel, uslyšel jsem kňučení, jako by tu kňučelo divoké zvíře, něco mezi vztekem a strachem, a uviděl jsem, že ten stín mě dovnitř kruhu nenásledoval. Zastavil jsem se a čekal, okamžitě jsem si domyslel, že jsem našel svatyni, do níž se můj nevtaný známý neodváží vstoupit. A chování stínu mě v tom utvrdilo, ta věc zaváhala, pak se rozběhla kolem kruhu sloupů a při tom se často mezi nimi zastavovala. Celou dobu kňučela, až nakonec odešla směrem k zapadajícímu slunci a zmizela v poušti.

Celou půlhodinu jsem se neodvažoval pohnout. Pak mě blížící se noc se všemi dalšími možnými hrozbami donutila dovléct se na sever tak daleko, jak jsem mohl. Nyní jsem byl totiž v samém srdci Yonda, kde mohli pobývat démoni a fantomové, kteří nebudou respektovat svatyni z nezlomených sloupů.

Plahočil jsem se dál a sluneční světlo se podivně změnilo. Protože ten rudý kotouč, klesající ke kopcovitému obzoru, se nořil a doutnal v pásu miasmatického oparu, kde se poléťavý prach ze všech roztráštěných chrámů a nekropolí Yonda mísil se zhoubnými výpary, které stoupaly k nebi z nezměrných černých propastí zejících za nejzazším okrajem světa. V tom světle se celá pustina, oblé hory, vlnité hřebeny i ztracená města, nořily do přízračného a čím dál temnějšího šarlatu.

Potom se na severu, kde houstly stíny, objevila zvláštní postava – vysoký muž, celý oděný v kroužkové zbroji –, lépe řečeno postava, kterou jsem považoval za člověka. Přiblížil se ke mně s pochmurným řinčením, které provázelo každý jeho krok po rozdrolené zemi, a já uviděl, že jeho zbroj je z mědi poskvrněné měděnkou. A na jeho hlavě se do výšky zdvíhala přilbice ze stejného kovu, opatřená zahnutými rohy a zubatým hřebenem. Říkám hlava, protože zapadající slunce už haslo a do dálky už nebylo jasně vidět. Ale když mě to zjevení míjelo, nezahlédl jsem žádnou tvář pod čelem té bizarní přilbice, jejíž prázdné okraje se na okamžik vyrýsovaly proti kalnému světlu. Potom ta postava pokračovala dál, se stejným ponurým řinčením, a zmizela.

Ale v jejích patách, kde vybledal západ slunce, se vynořilo druhé zjevení a blížilo se ke mně neuvěřitelně dlouhými kroky. Zastavilo se, když se v rudém šeru tyčilo téměř nade mnou – byla to příšerná mumie starověkého krále, na jejíž hlavě korunu z neposkvrněného zlata, ale tvář, již ke mně obracel, zpusťošil nejen čas nebo červi. Kolem kostnatých nohou jí pleskaly cáry plátna a nad korunou, zdobenou safíry a růžovými drahokamy, se jí hou-palo a děsivě pokyvovalo cosi černého. Za nic na světě jsem však nemohl přijít na to, co to je. Pak se uprostřed oné strašlivé tváře otevřely dvě šikmé šarlatové oči a zažhnuly jako pekelné uhlíky a v ústech, které připomínaly opičí tlamu, se zaleskly dva jedové zuby. Přikrčená, holá, beztvará hlava na nepřiměřeně dlouhém krku se odporně sklonila a zašeptala mumii do ucha. Potom ten obří mrtvý jedním krokem zkrátil vzdálenost mezi námi na polovinu a ze záhybů potrhaného vyschlého plátna vysunul kostnatou ruku a prsty, bezmasými a zakončenými drápy, jež byly obtěžkány zářivými drahokamy, se natáhl a zašátral mi po hrdle...

Zpátky, zpátky skrz věky šílenství a děsu jsem se v předklonu hnul pryč od těch šátrajících prstů, které se neustále vznášely v šeru za mnou, zpátky, neustále zpátky, bez přemýšlení, bez váhání, vstříc všem hrůzám, které jsem opustil. Zpátky v houstnoucím šeru k bezejmenným troskám, strašidelnému jezeru, houštině odporných kaktusů a ke krutým a cynickým inkvizitorům boha Onga, kteří čekali na můj návrat.